

„אלוהים! הצילו!“ צעק האלוף ונשא את גופת בנו

ההדרכה, ובה שימש מפקד אוגדה במידבר. הילד ניצל כל רגע מחופשתו של אריק, שאל אותו שוב ושוב לפירטיעולותיו בימי המלחמה. האלוף לא נילאה לספר לבנו, שוב ושוב, את כל אשר עבר עליו. גור אף הגדיל לעשות, שמר אוסף מדוקדק של קיטעי-עיתונות, בהם מופיע אבא, באלבום מעוט. ילדים אחרים אוספים בולים. גור שרון אסף קיטעי-גבורתו של אריק שרון.

רובה עץ הקיר

ערב לפני מותו, עוד המתין גור שאריק יבוא לברך אותו בלילה טוב, בטרם הסכים להירדם. באותו יום בילה עם אביו, אף דרש לרכב, בניגוד למנהגו, על סוס אחד עם אריק, כדי להיות בקרבת אבא. למחרת, ערב ראש-השנה, קרה האסון. עד היום הזה לא יודעים בני-המשפחה וחוקרי-המשטרה אם רובה-הצייד העתיק, שהיה תלוי על קיר-החדר, בבית המשפחה שבצה"ל, היה טעון מן הלוע, משך שנים כה רבות, או שמא הטעין אותו גור הקטן בעצמו, בחומר-נפץ שמצא באיזשהו מקום. איש לא העלה על דעתו שהכלי מסוכן: גור נהג להשתעשע ברובה לא פעם, וגם עכשיו, עם שובו מן המשק של סבתא, שיחק בו, לבדו. לפתע נשמע קול נפץ חזק. גור הואף מטרים אחדים אחורנית. בראשו נבקע פתח שותת-דם ומפויח. הרובה עף לכיוון אחר. אריק, שהיה במיטבה, זינק החוצה, רץ לעבר גור. הוא נטל אותו בין זרועותיו, כשהוא מייבב, רץ לביתו

כך חלפו השנים. אריק, הקשור בגורלו האישי לגורל צה"ל, היה עסוק מאוד — בדברים הקובעים את גורלה של הארץ.

45 פעולות תגמול

שהרי שרון אינו קצין רגיל. הצבר, בן כפר-מל"ל, הונח במסורת ספרטנית. בן לאגרונום שמואל ילדבורה (ורה) שרון, שכמעט סיימה חוק לימודיה ברפואה, בטרם עלתה ארצה, היה ברור לאריק, מאז ומתמיד, שעליו להסתדר לבדו — ולעשות הרבה למען האחרים. כילד, נסע יופי-ים תל-אביבה, ללימודיו בבית-ספר גאולה. עם הקמת המדינה היה מ"כ בחי"ר — אך בקרב לאטרון, שם נפצע קשה בביטונו, היה כבר מ"מ. אחרי-כך החליט ללמוד — והלך לאוניברסיטה בירושלים, ללמוד לימודי-המזרח. ושם מצא אותו הרמטכ"ל הצעיר מרדכי מקלף, שקרא לו לחזור לצה"ל כדי לעמוד בראש אחת היחידות האגדיות והמיסטריות ביותר של צה"ל: יחידת 101. עם אריק בראש, ביצעה יחידת 101 לא פחות מ-45 פעולות-תגמול, בימים שלפני מיבצע סיני. קצין הצנחנים הצעיר עלה וסיים בדרגה, הסתכן עשרות פעמים, צעד תמיד בראש אנשיו, סייע לייסד את מסורת אחריו של צה"ל. מאבק זה הכריח אותו לנטוש את חלום-חייו: להשתלם במשפט תחיקתי, לחקור את היסודות עליהם בנויה החברה הדמוקרטית בת-זמננו. עם קאריירה כזאת, אין פלא שאריק לא ראה כיצד ה' נער הערמוני, הרזה והרזני, מסתיג לרוב, למרות הכה,

לקה אריק שרון אינו רגיל לקרוא לעזרה. ובנדאי — אינו רגיל לבכות. אבל בשבוע שעבר זעק הקצין הבלונדי, ששיבה גורקת ברוחיותו, בקול גדול: „הצילו!“ צעק גיבור סיני ומפקד הצנחנים לשעבר, „אלוהים, הצילו!“ האלוף הצעיר (39) הרים את הגופה המשוטעת בזרועותיו השריריות — ורץ כמטורף למכונית, שדהרה מצהלה לבית-החולים תל-השומר.

הגורל היכה פעמיים

עם חבריו
 ומורתו בתמונת המחזור של כיתתו בבית-הספר בצהלה, אשר צולמה בסיום שנת הלימודים האחרונה. גור: במיטת השחורה.

של רופא שכן, הד"ר ברוך פדה, מי שהיה קצין-רפואה ראשי של צה"ל, טס עמו ועם הגופה הקטנה לתל-השומר. זה היה מאוחר מדי.

קבר ליד קבר

אריק שרון לא היה היחיד שבכה בהלוויית בנו. ביום ההלוויה, ככו רבים וטובים. קציני צה"ל בכירים — וגם אריה דיסנצ'יק, עורך מעריב, שהומין באותו יום את אריק שרון לסעודה שערך בביתו לכבודו.

משהומין את העיתונאי גבריאל צפרוני, בשעה 11 בבוקר, לבוא אותו ערב לארוחה — בישר צפרוני לדיסנצ'יק על האסון הנורא שאירע שעתים קודם לכן. דיסנצ'יק התמוטט, פרץ בבכי מר.

כך עברה, בערב החג, השמועה מאיש לאיש, משכנים לידדים, מאלופים ללוחמים. מצנחנים לאנשי 101 לשעבר, עוד לפני שהושמעה במהדורת החדשות של קול-ישראל, בשעה אחת בצהריים.

עוד באותו יום, בגלל החג המתקרב והארוך, נערכה ההלוויה. גור בן ה-11 הוטמן ליד קיברה של אמו מרגלית. ואריק שרון, הלוחם שעבר עשרות קרבות וראה מאות קורבנות והלחיות — בכה. בלי איפוק.

מאמו השנייה, מסרב לקבל אותה עד הסוף או לקרוא לה אמא. תחת זאת, כינה אותה, באהדה רבה, לילי. מגו נעשה יותר ויותר סוער. גור פירק אותו ברכיבה על סוסים, בריצה בשדות-המשק של סבתא, אמו של אריק, בכפר מל"ל.

אוסף קיטעי-גבורה

משום כך גם התרגש גור לקראת ביקור ערב ראשי השנה של המשפחה אצל ורה שרון. מה עוד שהיה זה ביקור משותף עם אבא, אבא הגיבור והנערץ, שחזר ממלחמת ששת-הימים בה נטש את תפקודו-לימירשלו, כמפקד מחלקת

עם לילי
 אימו החורגת ואחות אימו, אותה אהב וניבד, אך הקפיד לכנות אותה בשם לילי ולא אמא, למרות שהתייחס ככך בהיותו בן חמש.

לשוא. על אף הנסיעה המשגעת ועל אף העובדה שמיטב רופאי תל-השומר — ומנהל בית-החולים, פרופסור חיים שיבא, בראשם — הוזעקו למקום — נפטר בנו של שרון, גור בן ה-11, בהדרה-ניתוח.

האשה מאחורי הלוחם

כך הינחתה מהזימה אימה נוספת, בשרשרת הטר גדיות המשפחתיות הפוקדת את בית-שרון. שרשרת זו לא החלה ערב ראש השנה תשכ"ח. היא החלה, אם לדייק, לפני כחמש וחצי שנים. או דהרה מכונית אחרת בכביש-הארץ, לעבר ירושלים: מכוניתה של מרגלית שרון (29), עובדת סוציאלית-פסיכית-אטרית בכירה, ורעייתו של אריק.

מרגלית היתה האשה מאחורי הלוחם. היא החזיקה בית חמים ואוהב, קיימשה נהדר, בצהלה. עליאף היתה טרודה כל הימים בעבודתה, ובדאגת-אמה לאלה שהיו זקוקים לסעודה, ידעה מרגלית להקביל פניו של מי שהיה אלוף-המישנה הצעיר ביותר בצה"ל.

כיוון שאריק חי, למעשה, מהוץ לבית, סבב עולמו של בנם גור, שהיה אז בן חמש וחצי, סביב אמו. היא שדאגה לו, היא שהכביעה עליו את החותם העיקרי.

כל עמדו העניינים באותו יום גורלי בו התנגשה מכוניתה של מרגלית במשאית במעלה הקסטל והרגה את האשה המטורה. עולמו של אריק חשך עליו. הוא אהב את בנו אהבה עזה, ידע שהוא זקוק לאם ולדואגת, האדם היחיד שחילק את סיבלו, היתה גיטתו לילית, אז בת 21.

משום כך, לא הופתע איש כשלילית („לילי“) צימרן הצעירה נישאה לאריק שרון, אלמן אחותה הבכורה.

כבוד שמושת הכנים

האם החדשה דאגה במסירות מירבית לגור. ה' על אף גילו הצעיר, ידע הילד, שהיה תמיד מפותח מכפי גילו, בדיוק מה שקורה. אי-אפשר היה להסתיר זאת מפניו, יותר מימים ספורים.

ומשום שהונח תמיד עלידי אביו על תפישה של גבריות ואיפוק, לא הגיב באופן חיצוני, הבלוע עמוק בתוכו את האביבה הגורלית.

אם כי לילית נהגה בו כאם לכל דבר, אף אימצה אותו רישמית, מאוחר יותר, סירב גור להיפרד מוכר אמו ה' ראשונה. הוא שמר על חפציה, הזכיר תכופות את החחיות המשותפות שעברו עליו ועל מרגלית.

כך חלפו חמש שנים. בבית שרון נוספו עוד שני ילדים, לילית ואריק; עומרי, שהוא כיום בן שלוש, וגילעד, כיום בן שנה. אולם למרות אחיו הקטנים, הוסיף גור להיות הבן הבכור, הנבד, היורש, מרכז-המשפחה. הילד המבוגר מכפי גילו גדל בהכרת אחריותו כבכור, דאג תמיד שתלוליו לא יפגעו באיש, וולת עצמו.